

ذوالفقار نسب در گفت‌وگو با «فرهیختگان»: این قهرمانی را باید به نام کریم و سیدجلال نوشت

باقری بیشتر از ۳ عضو هیات‌مدیره برای پرسپولیس فایده‌داشت

قهرمانی زود هنگام پرسپولیس در لیگ برتر پاییزی در مسجده سلیمان نهایی شد و این نتیجه با پیروزی برابر آخرین تیمی صورت گرفت که موفق شده بود پرسپولیس را در

لیگ برتر شکست بدهد و همین موضوع شادی سرخ‌ها را بیشتر می‌کرد. با قطعی شدن قهرمانی پرسپولیس در لیگ برتر حالا زمان آن فرا رسیده که عملکرد پرفراز و نشیب سرخ‌ها در لیگ برتر مورد بحث و بررسی قرار بگیرد و این تیم بزدره بین کارشناسان برود تا مشخص شود که چه عواملی باعث شد تا تیمی که در بدترین ساختار مدیریتی چند سال اخیر قرار داشته توانسته تا این حد مدعی باشد. برای این منظور با کارشناس فوتبال و عضو اسبق هیات‌مدیره پرسپولیس هم‌کلام شدیم. **گفت‌وگوی «فرهیختگان» با بیژن ذوالفقار نسب را در ادامه می‌خوانید.**

پرسپولیس خیلی زود قهرمان لیگ برتر شد. شما نقش مدیریت را در این موفقیت چطور می‌بینید؟

تصور من بر این است که در مدیریت فوتبال مهم‌ترین فاکتور ثبات است تا مدیران باشگاه بتوانند با کادرفنی و کادر بازیکنان هماهنگ شوند و آنها کنار یکدیگر حضور داشته باشند و بتوانند در این حضور موارد مثبت خود را شناسایی کرده و تقویت کنند و نکات منفی را دور بزنند تا به یک تیم کامل تبدیل شسوند. اما این اتفاقات در پرسپولیس دیده نشد و البته حتی در فدراسیون فوتبال کشور هم دیده نمی‌شود و در هیچ کجای دنیا این بالاها بر سر تیمی که چند سال است قهرمان می‌شود را نمی‌آوردند. حالا اگر می‌بینید که با همه این اتفاقات باز هم پرسپولیس قهرمان می‌شود را باید به موارد دیگری ربط داد. شما به برف و باران در طبیعت نگاه کنید. یکجا باعث شکوفایی و نعمت می‌شود و جایی دیگر باعث سیل و خرابی!

یعنی هیچ نقشی برای مدیران در این قهرمانی قائل نیستید؟

به نظر من اگر پرسپولیس قهرمان شده مدیریت باشگاه هنر نکرده است. مسئول فعلی باشگاه شاید یک آدم بسیار معمولی باشد که فصل بعد پرسپولیس را به فلاکت برساند. باشگاه تا زمانی که زیرساخت درست و ساختار اقتصادی صحیح نداشته باشد نمی‌تواند در موفقیت‌ها نقش داشته باشد و نمی‌تواند برای حضور پر قدرت در عرصه رقابت‌ها برنامه‌ریزی داشته باشد.

اگر نقش مدیریت باشگاه را نادیده بگیریم چه عواملی می‌توانند در این قهرمانی مقتدرانه دخیل باشند؟

هدف و منظور من این نیست که پرسپولیس شانس‌ی صاحب این قهرمانی شده است که اگر این‌طور بود برای چهار سال ادامه پیدا نمی‌کرد. من احساس می‌کنم این اتفاق با هنرمندی یک‌سری افراد در تیم به‌دست آمده است. حالا شاید برخی از آنها بازیکن باشند یا اعضای کادرفنی. آنها در تیم نقش معرفتی داشته‌اند و روی توان آنها تیم سربا ایستاده است.

یعنی حضور کالدرون در ابتدای فصل و انتخاب هایش هم برای شما قانع‌کننده نیست؟

به نظر من کالدرون هم یک مربی معمولی بود که در ابتدای فصل هواداران باشگاه هم خیلی از او راضی نبودند، اما همین مربی با کمک یک‌سری بازیکنان و مربی تیم توانست روزهای خوبی را در پرسپولیس تجربه کند.

نامی از این نفرات که به آن اشاره دارید نمی‌برید؟

بهتر است که نام ببرم. شما از نام کریم باقری در پرسپولیس نمی‌توانید عبور کنید یا نمی‌توانید سیدجلال حسینی را به‌عنوان یک رهبر در زمین نادیده بگیرید. من فکرمی‌کنم

۹ یادداشت

رفتن برانکو، حضور کالدرون و ادامه مسیر با یحیی

تغییراتی که به ضرر پرسپولیس نشد!

حسین عبدی کارشناس فوتبال

اینکه امروز پرسپولیس قهرمانی لیگ برتر را برای چهارمین مرتبه پیایی جشن می‌گیرد موضوعی است که ریشه در گذشته دارد و نمی‌توان همه این اتفاقات را به مدیران و کادرفنی امسال تیم ربط داد. من فکر می‌کنم روند موفقیت پرسپولیس از سال ۹۴ کلید خورد و آن تیمی که برانکو برای پرسپولیس بست. در آن سال پرسپولیس توانست بازیکنان خوب و ستاره را از تیم‌های خوب لیگ برتری مثل تراکتور، ذوب‌آهن، نفت تهران و... جذب کند و با اضافه کردن این نفرات به بازیکنان آماده تیم، یک مجموعه خوب و پر قدرت بسازد که فوتبالی زبیا ارائه می‌داد و هواداران فوتبالی دوستش داشتند. این حرکت پرسپولیس در فصل نقل‌وانقالات از ۲ جهت باعث پیشرفت آنها شد؛ اول اینکه آنها توانستند در تمامی پست‌ها بازیکنان آماده و بهتر بگویم آماده‌ترین بازیکنان لیگ برتر را در اختیار داشته باشند و از طرف دیگر با جدا کردن ستاره‌ها از تیم‌های سابق، سایر تیم‌های مدعی لیگ برتر را ضعیف کردند که البته آنها با بدشانسی و تقاض گل سال اول را با عنوان نایب‌قهرمانی آن‌هم به دلیل تفاضل گل به پایان رساندند. سرخپوشان در فصل بعد که لیگ شانزدهم بود روند موفقیت خود را آغاز کردند و در چشم هر بیننده‌ای مشخص بود که این تیم یک سرگردن بالاتر از تیم‌های دیگر است و حالا حالاها قرار است در لیگ برتر آقایی کند و همین هم شد و در لیگ هفدهم هم تیم برانکو مقتدرانه و بدون حرف و حدیث قهرمان شد تا نشان دهد برای موفقیت برنامه‌ریزی کرده است. جریان سرخ‌ها در لیگ هجدهم تا حدودی تغییر کرد و بازی‌های این تیم و پیروزی‌های اقتصادی‌اش نشان از زمان شروع یک دوران افت را می‌داد و همه منتظر بودند این تیم به هر شکل ممکن لیگ هجدهم را با موفقیت به پایان برساند و این انتظار را داشتند که از لیگ نوزدهم یک تیم معمولی با یک جایگاه معمولی را نظاره‌گر باشند. بانمایش نه‌چندان شاداب این تیم در روزهای پایانی حضور برانکو در پرسپولیس

ورزش

نقش این دونفر در موفقیت‌های امسال خیلی بیش‌تر از نقش برانکو و کالدرون بوده است. خیلی از بازیکنان تیم هم با الگو قرار دادن این دو نفر سبک زندگی‌شان را حرفه‌ای کرده‌اند تا تیم در شرایط ایده‌آل قرار بگیرد. من در تیم‌های زیادی بازی و مربیگری کرده‌ام و نقش نفراتی مثل باقری و حسینی را به‌خوبی درک می‌کنم. به‌نظر من فایده کریم باقری برای پرسپولیس بیش‌تر از سه عضو هیات‌مدیره بوده است!

پس با این اظهارات شما باید بگوییم که اگر پرسپولیس همین دو نفر را حفظ کند فصل آینده هم مدعی است.

نه، من نگفتم اینجا کافی است اما در مقطع کنونی به کار پرسپولیس آمدند. من می‌گویم باشگاه باید به سمت بین‌المللی شدن پیش برود و از چارچوب اینکه توسط دو یا سه نفر اداره شود خارج و به سمت استاندارد ی برود که حتی بدون مربی و سرمربی هم راه‌خود را دنبال کند. برای این مهم باید ساختار درست باشد و امکانات استاندارد باشد و از ظرفیت باشگاه به بهترین نحو ممکن استفاده شود. شاید اطلاعات من اشتباه باشد اما شنیده‌های من مبنی بر این است که پرسپولیس امسال از لحاظ اقتصادی شرایط بفرنجی را پشت‌سر گذاشته است.

دقیقا همین‌طور است و حتی بازیکن عراقی این تیم تا همین چند وقت پیش ۶ درصد از قراردادش را دریافت کرده بود.

همین‌رسن که شما به آن اشاره کردید بازیکنی است که به‌خاطر انسانیت و جبران لحظات خوبی که هواداران باشگاه برای او رقم زده‌اند حاضر به ادامه حضورش در تیم شده است، اما حالا شنیده می‌شود که قصد جدایی دارد. چرا جدا شد؟ خب وقتی حق و حقوقش را نگیرد پیشنهادات تیم‌های دیگر وسوسه‌اش می‌کند که برود و برای زندگی‌اش هم فکری بکند. پرسپولیس ظرفیت اقتصادی بالایی دارد اما اینکه پول هایش کجا خرج می‌شود را نمی‌دانم. از این درآمد‌ها باید ۷۰ درصد خرج کادرفنی و بازیکنان شود، اما...

نقش یحیی را در تیم و موفقیت‌هایش چطور می‌بینید؟ گل محمدی از آن دسته افراد اخلاق‌مداری است که می‌تواند در درازمدت نقش خود را در تیم دیکته کند اما در این شرایط خود او هم می‌داند که سیدجلال و باقری در تیمش تا چه حدی تاثیر گذار بوده‌اند، اما این ثبات هم در هر تیمی یک دوره و عمری دارد و در نهایت باید ساختار مدیریت درست شود.

حالا فکر می‌کنید پرسپولیس لایق این قهرمانی با این اختلاف امتیاز بود؟

بله، صددرصد این تیم لایق قهرمانی و اختلاف امتیازش هم منطقی بود. من فکر می‌کنم نفراتی که به آن اشاره کردیم در تیم‌های دیگر مثل استقلال و سپاهان حضور نداشته‌اند و البته مشکلات اقتصادی در تیم‌های دیگر هم وجود دارد. هرچند از نظر من برخی تیم‌ها پول دارند ولی درست خرج نمی‌کنند.

سوال آخر اینکه پرسپولیس باید با تیم جدیدی به رقابت‌های آسیایی برود. این به نفع پرسپولیس است یا به ضررش؟ قطعاً به نفع‌شان است. آنها این فرصت را دارند که تیم خود را تقویت‌کنند و اگر بازی‌های تدارکاتی خوبی هم برای این تیم در نظر گرفته شود قطعاً می‌توانند نتایج خوبی کسب‌کنند که این هم از نظر فوتبالی به پرسپولیس کمک می‌کند و هم اقتصادی، چراکه برده‌های آسیایی و حضور در مراحل بالاتر پاداش‌های خوبی از AFC نصیب پرسپولیس می‌کند.

پرسپولیس چگونه برای بار چهارم قهرمان شد؟

درخشش سه تفنگدار

فرهیختگان وقتی برانکو ایوانکوویچ بعد از هت‌تریک در قهرمانی لیگ برتر از پرسپولیس جدا شد، اکثریت هواداران پرسپولیس بر این باور بودند که این تیم بدون کادر کروات به پایان دوره درخشانش رسیده و زمین خواهد خورد. شاید حضور یک مربی خارجی بزرگ می‌توانست نظرشان را تغییر دهد، اما انتخاب کالدرون هم تغییری در شرایط ایجاد نکرد. قرمزها لیگ را هم بد شروع کردند تا تقریباً همه مطمئن شوند که وقت قدرت‌نمایی دیگر تیم‌ها رسیده، با این حال تیمی که برانکو ساخته بود، کم‌کم با کالدرون هم در مسیر خوبی قرار گرفت و به قهرمانی نیم‌فصل رسید. مربی آرژانتینی اما در میانه راه جدا شد تا مثل همتایش در تیم رقیب به‌خاطر عدم دریافت به‌موقع دستمزد، شکایت و دریافت غرامت به‌جای فعالیت را برگزیند. دوباره اما او اگرها برگشت، ولی انتخاب گل محمدی تا حدی قرمزها را مطمئن کرد که هنوز هم می‌توانند مدعی اول قهرمانی باشند. پرسپولیس با یحیی چهارمین قهرمانی متوالی را جشن گرفت و بدون شک کم برانکو، هم کالدرون و هم گل محمدی در کسب این افتخار سهیم هستند، هرچند یحیی با کسب نتایج خارق‌العاده و قطعی کردن قهرمانی در فاصله چهار هفته مانده به پایان لیگ نقش کاملاً پررنگ‌تری دارد. در این بین باید به نقش بازیکنانی که این فصل برای پرسپولیس به میدان رفتند هم اشاره کرد؛ نفراتی که خیلی هایشان هر چهار قهرمانی را تجربه کردند و برخی دیگر هم در ادامه مسیر به جمع قرمزها اضافه شدند. در این بین عملکرد سه بازیکن بیش از سایر نفرات به‌چشم آمد. علیرضا بیرانوند بدون تردید یکی از مهره‌های موثر قرمزها در قهرمانی‌های پرسپولیس بوده، اما در فصل جاری از نظر آماری (گل‌های خورده و تعداد بازی) افت کرد و خیلی‌ها آن را به کاهش انگیزه‌ها بعد از قطعی شدن حضورش در فوتبال بلژیک ربط دادند. با این‌حال رقیب او یعنی رادوشویچ در این فصل خوش درخشید و با کلین‌شیت‌های پیاپی نقش موثری در امتیازگیری پرسپولیس داشت. شاید به‌همین دلیل نتوانیم امسال برای انتخاب سه مهره برتر قرمزها سراغ بیرانوند برویم.

یکی از نفرات مذکور در خط دفاعی قرمزها حضور داشت و البته سومین قهرمانی پیاپی را تجربه کرد. شجاع خلیل‌زاده که مدت‌هاست او را گزینه لایق حضور در تیم ملی می‌دانند، همان قدر که بد اخلاق بود و هست، مدافعی مستحکم و ارزشمند برای پرسپولیس بود و در شرایطی که کنعانی‌زادگان برای جا افتادن در ترکیب قرمزها به زمان نیاز داشت و سیدجلال حسینی هم دچار افت شد، توانست مرد اول خط دفاعی پرسپولیس لقب بگیرد. می‌گویند قرار است طلسم دعوت نشدنش به تیم ملی نیز بالاخره بشکند.

برای انتخاب بازیکن دوم لازم است به هافبک‌ها اشاره کنیم: پرسپولیس این فصل هم در میانه میدان عملکرد بسیار خوبی داشت که باعث شد مالکیت بازی‌ها معمولاً در اختیار این تیم باشد. بشار رسن مانند سال‌های اخیر درخشید و امیری و نعمتی هم هرچه لیگ جلوتر رفت، درخشان‌تر ظاهر شدند، با این‌حال باتوجه به اینکه قرمزها امسال در فاز دفاعی بهتر از فاز هجومی ظاهر شدند، لازم است به عملکرد خوب دو هافبک دفاعی یعنی کامیابی‌نیا و نورالهی اشاره کنیم که البته شماره ۸ پرسپولیس بهتر ظاهر شد. نورالهی به‌خوبی نقش یک هافبک دفاعی که در امر بازی‌سازی نیز مشارکت‌کنند را برای تیم کالدرون و گل محمدی ایفا کرد و عجیب نیست که به‌زودی شاهد بازی‌های بیشتری از او در تیم ملی هم باشیم.

پرسپولیس تا اینجای کار صاحب بهترین خط حمله لیگ نیست و بعد از استقلال دوم است، با این‌حال دو بازیکن از این تیم در جمع بهترین گلزنان و بهترین پاسورها قرار دارند که یکی‌شان مهاجم نیست! مهدی ترابی که خیلی‌ها او را ستاره این فصل قرمزها می‌دانند، ۱۰ بار موفق به گلزنی شد تا بالاتر از علیپور ۹ گله در جدول قرار بگیرد و هر دو بازیکن نیز ۵ پاس گل در کارنامه‌شان ثبت شده است. زدن ۱۰ گل برای یک هافبک حتماً آمار فوق‌العاده‌ای است و پرسپولیسی‌ها خوش‌شانس بودند که ستاره‌سایپا را جذب کردند؛ بازیکنی که اگر فصل بعد عضو این تیم نباشد، جای خالی‌اش به‌خوبی احساس خواهد شد. ما هم با کارشناسان هم‌عقیده‌ایم که ترابی بهترین بازیکن پرسپولیس در فصل جاری بوده است.

موفقیت پرسپولیس به لطف مربیان، بازیکنان و هواداران

مدیران نقشی در پوکر قهرمانی نداشتند!

حضور و عملکرد آنها -به جز یکی دو نفر که واقعا دلسوز بودند- بیشترین ضرر را به سرخ‌پوشان رساند، چون آنها بیشتر به فکر جایگاه و منافع‌شان بودند تا موفقیت تیم و منافع هواداران. در واقع آنها بیشتر به‌دنبال آن بودند تا از کنار پرسپولیس جایگاه جدیدی را به دست آورده و به مسائل دیگر فکر می‌کردند تا موفقیت این تیم. کادرفنی، بازیکنان به‌همراه کادر پزشکی و تدارکات عواملی بودند که با یکدیگر متحد و منسجم شدند تا این موفقیت‌ها طی این چهار سال به دست بیاید. به‌خوبی یاد می‌آید روزی اولی که برانکو کارش را در پرسپولیس آغاز کرد به این امر معترض بود که در تیم‌های ایرانی تغییرات زیادی صورت می‌گیرد و در همان اوایل بنده پیشنهاد دادم تا باشگاه را تحت‌فشار بگذارند تا هرچه سریع‌تر قرارداد بازیکنان به‌صورت‌درازمدت تمدید شود و همیشه با برانکو در این خصوص صحبت می‌کردیم که بین کادر بازیکنان در کنار کادرفنی باید تغییرات حداقلی باشد و این موضوع از همان ابتدا در دستورکار قرار گرفت و در کنار آن اتحاد خوبی به وجود آمد و علی‌رغم مشکلاتی که در کادر مدیریتی وجود داشت، سایر عوامل توانستند با یک انسجام و اتحاد به مبارزه پرداخته‌و این موفقیت‌ها را رقم بزنند. نکته قابل‌توجه بعدی این بود که هواداران پرسپولیس در این سال‌ها کمتر به حاشیه‌رفتند و اتفاقاً خیلی خوب فضا و حواشی را مدیریت و سعی کردند هوادار تیم باشند و بر پایه احساس و همراه با عصبانیت و در فضایی تنشن‌زا تصمیم‌گیری و رفتار نکنند، چون با چنین رفتاری و حمایت در چنین فضایی نمی‌توان انتظار داشت که تصمیم‌گیری درستی صورت بگیرد. پس به همین دلیل دلیل این قهرمانی‌ها و موفقیت‌ها به هواداران هم تعلق دارد که فضای آرامش را به تیم هدیه داده و آنها هم در این مدت وظیفه خود را به‌خوبی انجام دادند و با تیم مهربان بودند و به‌معنای واقعی مثل یار دوازدهم رفتار کردند و این موضوع هم نقش بزرگی را ایفا کرد که باید به آن افتخار کرد.

در نهایت فکر می‌کنم این موفقیت‌ها پایدار باشد، چون پرسپولیس باز هم به‌دنبال این است که ثبات خود را پیدا کرده و باز هم یک تغییرات حداقلی را ایجاد کند، چون وقتی بازیکنان و کادرفنی از لحاظ فضا و حمایت هم‌دیگر را خوب می‌شناسند احترام‌ها سر جای خود باقی مانده و در این مسیر کمتر مشکل پیش خواهد آمد و این مسائل برای ساختارهای تیم‌سازی بسیار مهم است.